

Milá Jarko,

vedle závažných vědeckých článků mých ctěných kolegů bude vyznívat těchto několik řádků asi příliš subjektivně a soukromě.

Devolím si však přesto pár slov, která se lehčeji píšou než říkají.

Když se člověk začíná stavět na vlastní nohy ať doslova, ať obrazně, potřebuje se něčeho pevného podržet. To pevné, co stále u mých nespělých pedagogických kroků, byla Ty. Tvůj magnet způsobil, že mě začala zajímat literatura 19. století, Tvá neokázalá, ale všudypřítomná pomoc to byla, co mi pomáhala uvědomovat si vlastní rovnováhu, vlastní postoje, ale i vlastní meze.

Mělas (a máš dosud) vždycky čas, když jsem s Tebou potřebovala probrat svá fakultní i osobní trápení. Přijalas mne dávno do rodiny svých skutečných i adoptivních dětí a příbuzných, a já jsem Ti za to vděčna. Také za to, že toleruješ vady a kazy, protože jsou - snad - vyváženy jinými vlastnostmi. Za to, že podněcuješ, ale nevnucuješ, za to, že podporuješ, ale nepožaduješ skládání účtů.

Pracovat s Tebou a vedle Tebe znamenalo neustálé srovnávání, neustálé vstupování do dialogu se studenty, pracovat vedle Tebe znamenalo trvale něco dohánět, lapat a zkoušet. A to mluvím jen o pedagogickém působení. Věř, že někdy mne Tvoje trvalá energie a chuť do práce, záplava nápadů dohání k zoufalství. K zoufalství nad tím, proč to nenapadlo mne.

Tvé vědecké činnosti bude věnováno jistě mnoho zasvěcených článků a studií. Práce, kterou máš na poli zkoumání literatury 19. století za sebou, poznamenává a inspiruje všechny, kteří se pokoušíme literaturu vykládat a předávat dalším generacím kantorů. Nové a nové pohledy na témata

mnohokrát zpracovaná vzbuzují respekt, zároveň vyzývají (často marně) ke konfrontaci.

Odpusť mi, prosím, že v tomto veřejném dopise vzpomenu i věci trpkých. Byla jsem svědkem (a dodnes si vyčítám, že němým) Tvého pokořování na katedře za to, že jsi nechtěla ustoupit od svého vědeckého poznání. Ale také svědkem toho, že jsi se nepoddala, že jsi osvědčila kanterskou odvahu.

Všichni máme svoji představu, jak nejlépe působit na místě, které nám cesty osudu dopřály - v našem případě na katedře české a slovenské literatury. Představy se léty a okolnostmi mění, zrají a krystalizují; nerozhoduje, zda realizace je představám vždy adekvátní. Každý učitel dobře ví, že sebelepší příprava ještě nedělá dobrý seminář. Ale chodit na každý seminář a přednášku, jako by to bylo poprvé, s trémou a pokorou, to je taky Tvoje výchova. Snažím se jí držet. Považovala bych za vyznamenání, kdyby jednou, někdy studenti řekli, že studium literatury 19. století na fakultě byla vlastně záležitost radostná díky decentce Janáčkové a její

věrné famulusce

Věře Menclové

V listopadu 1990